

Vårsanger - tekst.pdf

Kom mai du skjønne milde.pdf

No livnar det i lundar.pdf

Alle fugler små de er.pdf

Vaaren.pdf

Ved Rondane.pdf

Vårsøg.pdf

Danse mot vår.pdf

Menuett i mai.pdf

Poisoning pidgeons in the park.pdf

Ved Rondane G H.pdf

No livnar det i lundar (Elias Blix/Ludvig Mathias Lindeman)

1. No livnar det i lundar, no lauvast det i lid,
den heile skapning stundar no fram til sumars tid.
2. Det er vel fagre stunder når våren kjem her nord,
og atter som eit under nytt liv av daude gror.
3. Guds kyrkja lysa skulde som høgt på berg ein stad,
med sumar utan kulde og utan solarglad.
4. Guds ord vel alltid lyser, den sol gjeng aldri ned:
det hus som Anden hyser, ligg stødt i ljøs og fred.
5. Men stundom kom då kulde på Herrens kyrkjemark:
det var som Gud seg dulde, og burte var Guds ark.
6. Det var dei myrke dagar, Guds ord var fåhøyrd segn;
og hjarta frys og klagar, det saknar sol og regn.
7. So sende Gud sin Ande som dogg på turre jord;
då vakna liv i lande, då grøddest vent Guds ord.
8. Då er det sæle tider for Kristi kyrkjegrunn;
då lauvast det i lider, då livnar det i lund.
9. Då ljøsna det i landet frå fjell og ned til fjord;
då losnar tungebandet, då kved Guds folk i kor.
10. Då skin det yver strender som sol ein sumarkveld:
då gløder kring i grender ein heilag altar-eld.
11. Du vår med ljose dagar, med lengting, liv og song!
Du spår at Gud oss lagar ein betre vår ein gong,
12. då me med vigsla tunga, med kjærleik heil og klår,
alt utan brest og sprunga skal lova Herren vår

Kom mai du skjønne milde (D. Jäger/W.A.Mozart)

1. Kom mai, du skjønne, milde, gjør skogen atter grønn,
og la ved bekk og kilde fiolen blomstre skjønn.
Hvor ville jeg dog gjerne at jeg igjen deg så!
akk, kjære mai, hvor gjerne gadd jeg i marken gå!
2. Om vint'ren kan man have vel mangt et tidsfordriv;
man kan i sneen trave – å ja, et lystig liv!
Men når seg lerker svinge mot sky med liflig slag,
på engen om å springe – det er en annen sak!
3. Kom derfor mai, du milde, gjør skogen atter grønn,
og la ved bekk og kilde fiolen blomstre skjønn.
Hvor ville jeg dog gjerne at jeg igjen deg så!
akk, kjære mai, hvor gjerne gadd jeg i marken gå!

Alle fugler små de er (Hoffmann von Fallersleben/Tysk folkemelodi)

Alle fugler små de er kommet nå tilbake!
Gjøk og sisik, trost og stær synger alle dage.
Lerka jubler høyt i sky, ringer våren inn på ny.
Frost og snø de måtte fly, her er sol og glede!

Blomster hvite, gule, blå titter opp av uren,
nikker nå så blidt, de små, etter vinterluren.
Skog og mark i grønne skrud kler seg nå på Herrens bud.
Knopper små de springer ut, her er sol og glede!

Lille søster, Lille bror, kom så skal vi danse!
Plukke blomster så til mor, mange, mange kranse!
Synge, tralle dagen lang, kråkestup og bukkesprang!
Takk, o Gud, som enn en gang gav oss sol og glede!

Vaaren (Aasmund Olavsson Vinje/Edvard Griegi)

1. Enno eingong fekk eg vetren at sjå for våren at røma;
heggen med tre som der blomar var på eg atter såg bløma.
Enno eingong fekk eg isen at sjå frå landdet at fljota,
snjoen at bråna og fossen i å at fyssa og brjota.
Graset det grønne eg enno ein gong fekk skoda med blomar;
enno eg hørde at vårfuglen song, mot sol og mot sumar.
2. Smågidren endå meg unntes at sjå på vårbakken dansa,
fivreld at flaksa og fjuka ifrå der blomar seg kranse.
Alt dette vårliv eg ater sjå, som siden eg miste.
Men eg er tungsam og spyrgja meg må: tru det er det siste?
Låt det so vera; eg myket av vænt i livet fekk njota;
Meire eg fekk, enn eg ha vde fortent, og alting må trjota.
3. Ein gong eg sjølv i den vårlige eim, som mætter mit auga,
eingong eg der vil meg finna ein heim og symjande lauga.
Alt det som våren i møte meg bar og bloman eg plukkad;
federnas ånder eg trudde deg var, som dansad' og sukkad'.
Derfor eg fann millom bjørker og bar i våren en gåta;
derfor det ljod i den fløyta, eg skar, meg tykket at gråta.

Ved Rondane (Aasmund Olavsson Vinje/Edvard Grieg)

1. No seer eg atter slike Fjøll og Dalar, som deim eg i min fyrste Ungdom saag,
og sama Vind den heite Panna 'svalar; og Gullet ligg paa Snjo, som fyrr det laag.
Det er eit Barnemaal, som til meg talar, og gjer' meg tankefull, men endaa fjaag
Med ungdomsminni er den tala blanda det strøymer paa meg, so eg knapt kan anda.
2. Ja, Livet strøymer paa meg, som det strøymde, naar under Snjo eg saag det grønne Straa.
Eg drøymer no, som fyrr eg alltid drøymde, naar slike Fjøll eg saag i Lufti blaa.
Eg gløymer Dagsens Strid, som fyrr eg gløymde, naar eg mot Kveld af Sol eit Glimt fekk sjaa.
Eg finner vel eit Hus, som vil meg hysa, naar Soli heim mot Notti vil meg lysa.

3. Alt er som fyrr, men det er meir forklaarat, so Dagsens Ljos meg synest meire bjart.
Og det, som beit og skar meg, so det saarat, det gjerer sjølve Skuggen mindre svart;
sjølv det, som til at synda tidt meg daarat, sjølv det gjer' harde Fjøllet mindre hardt.
Forsonad' koma atter gamle Tankar: det sama Hjarta er, som eldre bankar.
4. Og kver ein Stein eg som ein Kjenning finner, for slik var den, eg flaug ikring som Gut.
Som det var Kjæmpur spyr eg, kven som vinner af den og denne andre haage Nut.
Alt minner meg; det minner, og det minner, til Soli ned i Snjoen sloknar ut.
Og inn i siste Svevn meg eigong huggar dei gamle Minni og dei gamle Skuggar.

Vårsøg (Hans Hyldbakk/Henning Sommero)

1. No skin de sol e høgste Svealiå. No bli det vår, de kjenne e så vel.
De søng så tongt kring alle dalasiå, å syn nåvinn han kjem å gjer me sel.
3. E kjenne lokt tå gras kring alle haua, å so la skin, å bjøllåin kling så kløkt.
Å tjøn nin legg så blank der e ska laua me berg ekreng; der e kainn sol' me trøkt.
2. Når sommarn kjem da bli de fint e fjellå, da ska e dit å hør kår bekkjin søng,
å kliv te topps e brattast berjestellå, å ve a gras å tort å tåberløng.
4. Å du, å du, kår sårt å selt e stoinna, når sola skin frå kvite høgda ne.
Da væt e vår'n han e kje lenger oinna at e får levva slik æn sommar te.
5. Da væt e vesst at bekkjin legg å venta poinn kal le isa me så sval æn drekk.
Når haus ten kjem, å sistkvellskløva henta, da ska e takk' fær sommarn så e fekk.

Danse mot vår (Hans Hyldbakk/Henning Sommero)

1. Gjennom regnbuens glans ser jeg himmel og hav smelte sammen i soloppgang.
Og mens tankene flyr våkner sanser til liv, og jorden nynner en egen sang.
Jeg vil danse mot vår, kjenne hud, møte hud. Være ung i et nyfødt år.
Kjenne liv i min kropp fra en sol som står opp, være ung, jeg vil danse mot vår.
2. I en blomstrende eng vil jeg vandre avsted og la sansene finne vei.
Jeg har vårkjolen på, vinden stryker meg nå. Jeg byr deg en vals, kom og dans med meg.
Jeg vil danse mot vår, kjenne hud, møte hud. Være ung i et nyfødt år.
Kjenne liv i min kropp fra en sol som står opp, være ung, jeg vil danse mot vår.

Menuett i mai (Vidar Sandbeck)

1. Vil du bli med i menuetten i de grogrønne mainetten'
når det våres, når det våres utmed gangsti og vegg.
Vil du leke og gle' deg tar du kjæresten med deg
uti skogen når det lever milla bjørker og hegg.
2. Du kan høre e fløyte trille, du kan ane ho Tirilille,
der ho danser, der ho danser, sine sirlige trinn
over gråbleke stener, under løvrike grener.
Og det kvisker og det nynner og det risler og rinn.

3. Det er ungdom og det er drømmer, det er lengsel i alle gjømmer,
sjå det gjynger, sjå det gjynger i en fin menuett.
Det er sammar i vente, det er lykke å hente.
Det er livet som forærer deg en blomebukett.
4. Og det synger i menuetten i de grogrønne mainetten',
Ingen spådom, ingen spådom kan formørke ditt sinn.
Det er fast under sola, det er gamalt på jorda:
Je vil leve, je vil finna en å kalle for min.
5. Det er ungdom og det er drømmer, det er lengsel i alle gjømmer,
sjå det gjynger, sjå det gjynger i en fin menuett.
Det er sammar i vente, det er lykke å hente.
Det er livet som forærer deg en blomebukett.

1. Kom mai, du skjønn- ne mil - de, gjør sko - gen at - ter grønn, og
 2. Om vint'-ren kan man ha - ve vel mangt et tids - for - driv; man
 3. Kom der - for mai, du mil - de, gjør sko - gen at - ter grønn, og

la ved bekk og kil - de fi - o - len blom - stre skjønn. Hvor
 kan i sne - en tra - ve å ja, et lys - tig liv! Men
 la ved bekk og kil - de fi - o - len blom - stre skjønn. Hvor

vil - le jeg dog gjer - ne at jeg i - gjen deg så! Akk,
 når seg ler - ker svin - ge mot sky med lif - lig slag, på
 vil - le jeg dog gjer - ne at jeg i - gjen deg så! Akk,

kjæ - re mai, hvor gjer - ne gadd jeg i mar - ken gå.
 en - gen om å sprin - ge det er en an - nen sak!
 kjæ - re mai, hvor gjer - ne gadd jeg i mar - ken gå!

1. No liv - nar det i lun - dar, no lau - vast det i li, den
 2. Det er vel fag - re stun - der når vå - ren kjem her nord, og
 3. Guds kyr - kja ly - sa skul - le som høgt på berg ein stad med
 4. Guds ord vel all - tid ly - ser, den sol gjeng ald - ri ned. Det
 5. Men stun - dom kom det kul - de på Her - rens kyr - kje - mark. Det
 6. Det var dei mør - ke da - gar, Guds ord var få - høyrd segn. Og

hei - le skap - ning stun - dar no fram til su - mars tid.
 at - ter som eit un - der nytt liv av dau - de gror.
 su - mar u - tan kul - de og u - tan so - le - glad.
 hus som An - den hu - ser, ligg støtt i ljøs og fred.
 var som Gud seg dul - de, og bor - te var Guds ark.
 hjar - ta frys og kla - gar, det sak - nar sol og regn.

7. Så sen - de Gud sin An - de som dogg på tur - re jord. Då
 8. Då er det sæ - le ti - der for Kris - ti kyr - kje - grunn. Då
 9. Då ljøs - nar det i lan - det frå fjell og ned til fjord. Då
 10. Då skin det o - ver stren - der som sol ein su - mar - kveld. Då
 11. Du vår med ljo - se da - gar, med leng - ting, liv og song, du
 12. Då me med vig - sla tun - ga, med kjær - leik heil og klår alt

vak - na liv i lan - de, då grød - dest vent Guds ord.
 lau - vast det i li - er, då liv - nar det i lund.
 ljøs - nar tun - ge - ban - det, då kved Guds folk i kor.
 glø - der kring i gren - der ein hei - lag al - ter - eld.
 spår at Gud oss la - gar ein bet - re vår ein gong.
 u - tan brest og sprun - ga skal lo - va Her - ren vår.

1. Al - le fug - ler små de er kom - mer nå til - ba - ke!
 2. Blom ster hvi - te, gu - le og blå tit - ter opp av u - ren,
 5 3. Lil - le søs - ter! Lil - le bror! Kom, så skal vi dan - se!
 Gjøk og si - sik, trost og stær syn - ger al - le da - ge.
 nik - ker nå så blidt, de små, et - ter vin - ter - lu - ren.
 9 Pluk - ke blom - ster så til mor, Man - ge, man - ge kran - se!
 Ler - ker jub - ler høyt i sky, rin - ger vå - ren inn på ny.
 Skog og mark i grøn - ne skrud kler seg nå på Her - rens bud.
 13 Syn - ge, tral - le da - gen lang! Krå - ke - stup og buk - ke - sprang!
 Frost og snø de måt - te fly. Her er sol og gle - de!
 Knop - per små de sprin - ger ut. Her er sol og gle - de!
 Takk, o Gud, som enn en gang gav oss sol og gle - de!

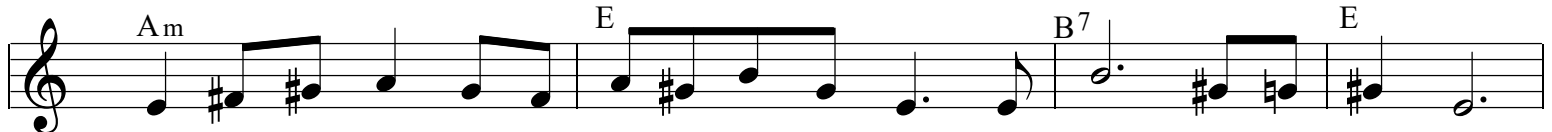
1. En - no ein-gong fekk eg ve-tren at sjå for vå - ren at rø-ma;
 2. Små-gid-ren en - då meg unn-tes at sjå på vår - bak-ken dansa,
 3. Eingong eg sjølv i den vår - li-ge eim, som mæt - ter mit au-ga,

heg - gen med tre som der blo-mar var på eg at - ter såg blø-ma.
 fiv - reld at flak - sa og fju - ka i - frå der blo - marseg kran-sa.
 ein-gong eg der vil meg fin - na ein heim og sym - jan-de lau-ga.

En - no ein-gong fekk eg i - sen at sjø frå land - det at fljo - ta,
 Alt det - te vår - liv eg a - t - er sjå, som si - den eg mi - ste.
 Alt det som vå - ren i mø - te meg bar og blo - man eg pluk-kad;

snjo-en at brå - na og fos - sen i å at fys - sa og brjo - ta.
 Men eg er tung-sam og spy-yr-gja meg må: tru det er det si - ste?
 fe - der-nas ån - der eg tru - dde deg var, som dan - sad' og suk-kad'.

Gra-set det grø-ne eg e - en - no ein gong fekk sko - da med blo-mar;
 Låt det so ve - ra; eg my - ket av vænt i li - vet fekk njo - ta;
 Der - for eg fann mil-lom bjør - ker og bar i vå - ren en gå - ta;

en - no eg høyr-de at vå-r - fu-glen song, mot sol og mot su-mar.
 Mei - re eg fekk enneg ha - vde for - tent, og al - ting må trjo - ta.
 der - for det ljod i den fløy ta, eg skar, meg tyk - ket at grå - ta.

1. No ser eg at - ter sli - ke fjell og da - lar som deim eg i min fyr - ste ung - dom
 2. Ja, li - vet strøy - mer på meg som det strøym - de, når un - der snjo eg såg det grø - ne
 3. Alt er som før, men det er meir for - klå - ra, so dag - sens ljøs meg sy - nest mei - re
 4. Og kvar ein stein eg som ein kjen - ning fin - ner, for slik av den eg flaug i - kring som

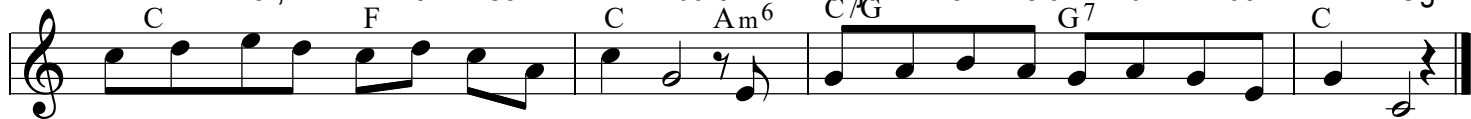
såg, og sa - me vind den hei - te pan - na sva - lar; og
 strå. Eg drøym - er nu som før eg all - tid drøym - de, når
 bjart, og det som beit og skar meg so det så - ra, det
 gut. Som det var kjem - per spør eg kven som vin - ner av

gul - let ligg på snjo som før det låg. Det er eit bar - ne - mål som til meg
 sli - ke fjell eg såg i luf - ti blå. Eg gløy - mer dag - sens strid som før eg
 gje - rer sjøl - ve skug - gen min - dre svart; sjølv det som til å sy - da tidt meg
 10 den og den - ne and - re hå - ge nut. Alt min - ner meg; det min - ner, og det

ta - lar, og gjer meg tan - ke - full, men en - då fjåg. Med
 gløym - de, når eg mot kveld av sol eit glimt fekk sjå. Eg
 då - ra, sjølv det gjer har - de fjel - let min - dre hardt. For -
 13 min - ner, til so - li burt i snjo - en slok - nar ut. Og

ung - doms - min - ne er den ta - la blan - da: det strøy - mer på meg, so eg knapt kan an - da.
 fin - ner vel eit hussom vil meg hu - sa, når so - li heim til not - ti vil meg ly - sa.
 so - na ko - ma at - ter gam - le tan - kar; Det sa - me hjar - ta er som eld - re ban - kar.
 inn i sis - te svevmeg ein gong hug - gar dei gam - le min - ne og dei gam - le skug - gar.

1. No skin de sol e høg - ste Sve - a -
 2. Når som - marn kjem da bli de fint e
 4. A du, å du, du, kår sårt å selt e

li - å. No bli det vår, de kjen - ne e så
 fjel - lå, da ska e dit å hør kår bekk - jin
 stoin - na, når so - la skin frå kvi - te høg - då

vel. De søng så tongt kring al - le da - la -
 søng, å kliv te topps e brat - tast ber - je -
 ne. Da væt e vår'n han e kje len - ger

si - å, å syn - nå - vinn han kjem å gjer me sel.
 stel - lå, å ve - a gras å tort å tå - ber - løng.
 oin - na at e får lev - va slik æn som - mar te.

3. E kjen - ne lokt tå gras kring al - le hau - a,
 5. Da væt e vesst at bekk - jin legg å ven - ta

å so - la skin, å bjøl - låin kling så kløkt.
 poinn kal - le is - a me så sval æn drekk.

Å tjøn - nin legg så blank der e ska lau - a
 Når haus ten kjem, å sist - kvells - klø - va hen - ta,

1. me berg e - kreng; der e kainn sol' me trøkt.
 2. da ska e takk' fær som - marn så e fekk.

Danse mot vår G Am/G D/G G T/M: Rolf Løvland. Em

1. Gjen-nom regn-bu - ens glans ser jeg him-mel og hav smel-te sam-men i
2. I en blom - stren-de eng vil jeg van-dre av-sted og la san - se-ne

6 A sus4 A D G Am/G D7/G G

sol-opp-gang. Og mens tan-ke - ne flyr våk-ner san-ser til liv, og
fin - ne vei. Jeg har vår-kjo - len på, vin-den stry-ker meg nå. Jeg

13 G/B C D G G C

jo - o - rden nyn-ner en e - gen sang. Jeg vil dan-se mot vår, kjen-ne
byr deg en vals, kom og dans med meg.

19 D G Em F#sus4 F# B sus4 B

hud, mø-te hūd. Væ-re ung i et ny - født år. Kjen - ne

25 G C/E D Em Am D sus4 D G

liv i min kropp fra en sol som står opp, væ-re ung, jeg vil dan - se mot vår.

1. Vil du bli med i me-nu - et - ten i de gro - grøn-ne ma - i -
 2. Dukan hø - re e fløy-te tril - le, du kan a - ne ho Ti - ri -
 3. Det er ong - dom og det er drøm-mer, det er leng - sel i al - le
 4. Og det syn - ger i me-nu - et - ten i de gro - grøn-ne ma - i -
 5. Det er ong - dom og det er drøm-mer, det er leng - sel i al - le

net - ten' når det vå - res, når det vå - res ut - med gang - sti og
 lil - le, der ho dan - ser, der ho dan - ser, si - ne sir - li - ge
 gjøm-mer, sjå det gjyn - ger, sjå det gjyn - ger i en fin me - nu -
 net - ten', in - gen spå - dom, in - gen spå - dom kan for - mør - ke ditt
 gjøm-mer, sjå det gjyn - ger, sjå det gjyn - ger i en fin me - nu -

vegg. Vil du le - ke og gle' deg tar du kjæ - res - ten
 trinn o - ver grå - ble - ke ste - ner, un - der løv - ri - ke
 ett. Det er sam - mar i ven - te, det er lyk - ke å
 sinn. Det er fast un - der so - la, det er ga - malt på
 ett. Det er sam - mar i ven - te, det er lyk - ke å

med deg u - ti sko-gen når det le - ver mil - la bjør-ker og hegg.
 gre-ner. Og det kvis-ker og det nyn-ner og det ris - ler og rinn.
 hen - te. Det er li - vet som for - æ - rer deg en blo - me - bu - kett.
 jor - da: Je vil le - ve, je vil fin - na en å kal - le for min.
 hen - te. Det er li - vet som for - ær - er deg en blo - me - bu - kett.

Poisoning pigeons in the park

T/M: Tom Lehrer

12 C A7 D7 G7 C A7 D7 G7 Dm7 G7 C

Spring is here, ah-haha spring is here. Life is skitt-les and life is beer. I think the love-li-est time of the

21 G7 C A7 D7 G7 Dm G7 C

year is the spring. I do, don't you?'Course you do. But there's one thing that makes spring com-plete for me, And

30 D7 G G^o G7 C C^Δ C⁶ C

makes ev-'ry Sun-day a treat for me. All the world seems in tune On a spring aft-ernoon, When we're pois-on-ing
So if Sun -day you're free, Why don't you come with me, And we'll pois-on the

39 G^o G7 Dm F⁺ F Dm⁶ G7

pi-geons in the park. Ev-'ry Sun-day you'll see My sweet-heart and me, As we poison the pi-geons in the
pi-geons in the park. And may-be we'll do In a squir-rel or two, While we're poi-son-ing pi-geons in the

47 C Fm C D7

park. When they see us co-ning, the bir-dies all try an' hide, But they still go for pea-nuts when
park. We'll mur-der them all a-mid laugh-ter and mer-ri-ment. Ex-cept for the few we take

54 G7 C C^Δ C⁶ C 1. D7

coat - ed with cy-a-nide. The sun's shin-ing bright, Ev-'ry thing seems all right, When we're pois-on-ing
home to ex-per-i-ment. My pulse will be quick-e-nin' With each drop of strych-ni-ne we

61 G7 C G^{sus4} G7 C^Δ C⁶

pi-geons in the park. We've gained no -to-ri-e -ty, And caused much an-xi-e-ty In the

70 G^{sus4} G7 C^Δ C⁶ A^{sus4} A7 D^Δ D⁶ A^{sus4}

Au-du-bon So-ci-e -ty With our games. They call it im-pi-e-ty, And lack of pro-pri-e-ty, And quite a va-

79 A7 D D7 G D7

ri-e-ty Of un-plea-sant names. But it's not a-gainst an-y-re-li-gion To want to dis -pose of a

86 G7 G⁺ 2. D7 G7 D7 G7 D7 G7 C

pi-geon. So if feed to a pi-geon. It just takes a smid-gen! To poi-son a pi-geon in the park.

1. No ser eg at - ter sli - ke fjell og da - lar som deim eg i min fyr - ste ung - dom
 3. Alt er som før, men det er meir for - klå - ra, so dag - sens ljøs meg sy - nest mei - re

såg, og sa - me vind den hei - te pan - na sva - lar; og det
 bjart, og det som beit og skar meg so det så - ra, det

gul - let ligg på snjo som før det låg. Det er eit bar - ne - mål som til meg
 gje - rer sjøl - ve skug - gen min - dre svart; sjølv det som til å sy - da tidt meg

ta - lar, og gjer meg tan - ke - full, men en - då fjåg. Med
 då - ra, sjølv det gjer har - de fjel - let min - dre hardt. For -

ung - doms - min - ne er den ta - la blan - da: det strøy - mer på meg, so eg knapt kan an - da.
 so - na ko - ma at - ter gam - le tan - kar; Det sa - me hjar - ta ersom eld - re ban - kar.

2. Ja, li - vet strøy - mer på meg som det strøym - de, når un - der
 4. Og kver ein stein eg som ein kjen - ning fin - ner, for slik av

snjo eg såg det grø - ne strå. Eg drøym - er nu som før eg all - tid
 den eg flaug i kring som gut. Som det var kjem - pe - sør eg kven som

drøym - de, når sli - ke fjell eg såg i luf - ti blå. Eg gløy - mer
 vin - ner av den og den - nænd - re hå - ge nut. Alt min - ner

dag - sens strid som før eg gløym - de, når eg mot kveld av sol eit glimt fekk
 meg; det min - ner, og det min - ner, til so - li burt i snjo - en slok - nar

sjå. Eg fin - ner vel eit hus som vil meg hu - sa, når so - li heim til not - ti vil meg ly - sa.
 ut. Og inn i sis - te svevn meg ein gong hug - gar dei gam - le min - ne og dei gam - le skug - gar.